

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a dr. Rigó Kornélia ügyvéd által képviselt **felperes neve felperesnek** dr. Neiger M. Tibor ügyvéd és alperes nevené gondnok által képviselt **alperes neve** (2890 Tata, Ady E. u. 20.) **alperessel** szemben közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2007. szeptember 18. napján kelt 22.P.21.159/2006/29. számú ítéletével szemben az alperes által 30. sorszám alatt bejelentett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes a Magyar Államnak megfizetni az APEH Közép-dunántúli Regionális Igazgatósága felhívásában írt módon és időben 5.000,- (ötezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperes részére 12.000.- /tizenkettőezer/ Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy külön felhívásra, az állam javára fizessen meg 90.000.- forint elsőfokú eljárási illetéket. Kötelezte továbbá, hogy fizessen meg az alperesnek perköltség címén 50.000.- forint ügyvédi munkadíjat.

A megyei bíróság döntését az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339. § (1), 349. § (1), 355. § (1), (2), (4), valamint a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 7. § (1) és (2) bekezdésére alapította.

Megállapította, hogy a perben a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az alperes jogellenes magatartásával kárt okozott, és a jogellenes magatartás,

valamint a kár között okozati összefüggés áll fenn. Az alperesnek pedig a felróhatóság hiányát kellett bizonyítania.

A megyei bíróság elfogadta azt a felperesi álláspontot, hogy az alperes jogellenesen járt el, amikor munkabéréből történő letiltással egyidejűleg elrendelte a gépjármű lefoglalását, valamint végrehajtási jogot jegyeztetett be felperes $\frac{1}{2}$ részben tulajdonát képező ingatlanra. Ezt arra alapította, hogy a Tatai Városi Bíróság 1204-3-Vh.132/2005/3. számú végzésében megállapította, az alperes nem a Vht. rendelkezéseinek megfelelően foganatosította a végrehajtást, nem tartotta be a fokozatosság elvét, mindezek alapján helyt adott felperes kifogásának alperes törvénysértő intézkedése miatt.

A jogellenes magatartás megállapítását követően az első fokú bíróság vizsgálta a felperes által előterjesztett vagyoni és nem vagyoni kár iránti igény megalapozottságát. Megállapította a kölcsönkért autó miatt felmerült 760.000.- forint költségigénnyel kapcsolatban, hogy maga a felperes úgy nyilatkozott, hogy autókölcsönzésre nem került sor. Mivel ismerősöktől kapott kölcsön autót, és a tele tankkal kapott gépkocsit tele tankkal adta vissza, ezért többlet költsége nem merült fel amiatt, hogy nem a saját gépkocsijával járt a felperes. A végrehajtási eljárással összefüggésben követelt 40.000.- forintos kereseti igény vonatkozásában a felperes semmilyen számlát, bizonylatot nem csatolt be, ezért kárát igazolni nem tudta.

A nem vagyoni kártérítési igénnyel kapcsolatban a megyei bíróság vizsgálta, hogy az alperes jogellenes magatartása folytán a felperes személyhez fűződő joga sérült-e, amennyiben igen, csökkent-e testi vagy lelki életminősége. A vizsgálat eredményeképpen a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy nem következett be a felperes életvitelében rendkívüli változás, illetve személyhez fűződő jogai sem sérültek; mindezt "A" tanúvallomása is alátámasztotta.

Az ítélettel szemben az alperes jelentett be fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet indokolásának a megváltoztatását kérte akként, hogy az alperes a végrehajtási eljárás során jogellenes magatartást nem tanúsított. Kérte továbbá a felperes kötelezését a másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségek megtérítésére. Indokolásul kifejtette, hogy a megyei bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban abból kiindulva helytelen jogi következtetésre jutott. Hivatkozott arra, hogy konkrétan nem utal az első fokú bíróság a Tatai Városi Bíróság 1204-3-Vh.132/2005/3. számú végzésére, illetve arra, hogy a jogalap eldöntése során a fenti végzést vette alapul, de a megfogalmazásból erre a következtetésre lehet jutni. Kiemelte, hogy a Tatai Városi Bíróság meghivatkozott végzése meghoztalakor a Vht. 7. § (2) bekezdését teljesen figyelmen kívül hagyta. A letiltás és a foglalás januári

időpontjától számítva a tartozás teljes megfizetéséig, október 10. napjáig közel 9 hónap telt el.

A követelés behajtása azonban még ekkor sem történhetett volna meg, ha a felperes önként nem teljesít. Mindezek alapján álláspontja szerint megalapozottan tarthatott attól, hogy a hitelező követelése rövid időn belül nem nyer kielégítést.

Utalt arra, hogy a magyar jogrendszer hiányossága miatt a fenti határozattal szemben fellebbezési joggal nem rendelkezett, így azzal kapcsolatban érdemi észrevételt nem tudott tenni.

Mindezek alapján kérte az alperes annak megállapítását, hogy a jogszabályoknak megfelelően járt el, és az összecszerűség tekintetében elutasított keresetet a jogalap hiányára is tekintettel utasítsa el az ítélet tábla.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte, mivel a végrehajtó intézkedése a fokozatosság megsértése miatt jogellenes volt.

Az alperesi fellebbezés téves abban a tekintetben, hogy csak 2005. októberében teljesített a felperes, hiszen már 2005. februárjától levonták a fizetése 33%-át. 8-9 hónap alatt a levonással is teljesítésre került volna a követelés, ami nem minősül aránytalanul hosszú időnek. A végrehajtó eljárásának jogszerűségét nem igazolja a tartozás teljes teljesítésének tényleges időpontja. Milkó Zoltán végrehajtó pedig iratokkal igazoltan vissza is utalta a felperes által befizetett összeget, mivel valójában azzal nem tartozott. Az alperesnek lehetősége lett volna a hivatkozott végzés megfellebbezésére, azonban ezzel nem élt annak ellenére, hogy akkor még nem állt cselekvőképességet kizáró gondnokság alatt.

Hivatkozott arra, hogy az alperes magatartása jogellenes volt abból kifolyólag is, hogy figyelmen kívül hagyta az általa benyújtott iratokat, a végrehajtásról csak a foglalást követően értesítette.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§./3/ bekezdés alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Az ítélet tábla álláspontja szerint a megyei bíróság a perben a szükséges és egyben elégséges körben beszerezett bizonyítékokat a Pp.206.§-ának megfelelően helyesen, okszerűen, összességükben értékelve helyes tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetése is mindenben helytálló.

Érdemi döntésével az ítéltábla egyetért, az indokolása is helyes, azt azonban az alábbiak szerint kiegészíti.

Helytálló az az alperesi fellebbezési érvelés, miszerint csak következtetni lehet arra, hogy az első fokú bíróság az alperes magatartásának jogellenességét a Tata Városi Bíróság 1204-3-Vh.132/2005/3. számú végzéséből vezeti le.

Önmagában a 2005. május 4. napján kelt, és 2005. május 26. napján jogerőre emelkedett 1204-3-Vh.132/2005/3. számú végzés a végrehajtó eljárásának jogellenessége tekintetében irányadó döntést tartalmaz, hiszen jogerősen megállapította, hogy az alperesi végrehajtó a felperessel szembeni - jelen per tárgyát képező - eljárása során megsértette a Vht. 7. § (1) bekezdésében foglalt fokozatosság elvét.

Az alperes eljárásának jogellenessége ugyanakkor a fenti végzés figyelmen kívül hagyása mellett, az iratokhoz csatolt végrehajtási eljárási iratok alapján is minden kétséget kizáróan megállapítható. Tény, hogy a Tatai Városi Bíróság végrehajtási kifogást elbíráló végzése nem hivatkozik a Vht. 7. § (2) bekezdésére, azonban annak rendelkezése tükrében sem lehet azt megállapítani, hogy az alperes eljárása a jogszabályi előírásoknak megfelelt. A Vht. 7. § (2) bekezdése kötelezően határozza meg, hogy a végrehajtási eljárás során a behajtást elsődlegesen mire kell lefolytatni. A 7. § (2) bekezdése ezt a kört tágítja, és mint ilyen megengedő szabályt kiterjesztően értelmezni nem lehet, mert ezáltal az adós érdekei jelentősen sérülnének.

Perbeli esetben kellő mérlegeléssel megállapítható, hogy a mintegy 231.240.-forintos tartozás munkabérből történő közel egy éves időtartamot elérő behajtása - még annak előre nem látható bizonytalansága mellett is - a Vht. 7. § (2) bekezdése szerinti *viszonylag rövid időnek* megfelel, és nem tette indokoltá a gépjármű lefoglalását, illetve az ingatlanra végrehajtási jog bejegyzését.

Minden alapot nélkülöz tehát az alperes azon hivatkozása - a tartozás teljes teljesítésének időpontjára tekintettel is -, hogy megalapozottan tarthatott a hitelezői követelése hosszabb időt igénylő kielégítésének veszélyétől.

Rámutat az ítéltábla arra, hogy hibás az az alperesi hivatkozás is - a felperes helyes érvelésére is tekintettel -, miszerint a végrehajtási kifogást elbíráló végzéssel szemben az alperesi végrehajtó fellebbezési joggal nem rendelkezett. A Vht. 218. § (2) bekezdés a.) pontja értelmében ugyanis, ha a

bíróság helyt adott a végrehajtási kifogásnak, az erről szóló végzés ellen a végrehajtó is fellebbezhet, feltéve, hogy a végzésében a bíróság a végrehajtó intézkedésének megsemmisítéséről döntött. Az alperes nem volt tehát elzárva annak lehetőségétől, hogy a végzéssel kapcsolatos észervételeit fellebbezés formájában kifejtse.

A felperes által fellebbezési ellenkérelmében fellebbezésnek minősülő további előterjesztéseivel az ítéltábla joghatályosan előterjesztett fellebbezés hiányában nem foglalkozott.

Tekintettel arra, hogy a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányult, és a fellebbező alperes, és a felperes sem kérte a tárgyalás megtartását, ezért az ítéltábla a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének d.) pontja értelmében a fellebbezést tárgyaláson kívül elbírálv a megyei bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban pervesztes alperes az illetékfeljegyzési jog folytán feljegyzett, az Itv. 48. §-a szerinti fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése alapján köteles viselni; míg a Pp. 78. § (1) bekezdésére figyelemmel köteles a pernyertes felperes jogi képviseleti díjból álló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése és (5) bekezdése szerinti 12.000.- forint perköltség megfizetésére.

Győr, 2008. március 13. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
sk.
a tanács elnöke

Dr. Lezsák József sk.
előadó bíró

Dr. Vass Mária
bíró